

„STROMEN VAN KRACHT”

Eerst luisteren.

Er gebeuren in onze tijd wonderen, die niet onderdoen voor de wonderen van het Oude en Nieuwe Testament. Jezus is, zoals een bas-solist van het koor van een methodistische kerk telkens weer zong in een refrain, dat almaar terugkwam: "just the Same" (nog steeds Dezelfde). Wij kunnen soms zoveel nadruk leggen op het "eenmalig" karakter van de heilsfeiten, dat wij te weinig beleven hoe de God van Israël op deze dag geschiedenis maakt, heilsgeschiedenis op hoog niveau. Wij zijn, wat de opkomst en het behoud van de Staat Israël tegenover een meer dan tienvoudige overmacht betreft, getuigen geweest van een wonder als de doortocht door de Schelfzee, maar na de nieuwsberichten hebben wij het gesprek over onze "hopeloze gevallen" weer keihard-ongelovig voortgezet.

Omdat wij, in de kerk, steeds weer moeten leren, dat de wonderen de wereld nog niet uit zijn, laat God telkens opwekkingsbewegingen ontstaan om onze tekorten te corrigeren. Wij zijn dan altijd geneigd om onmiddellijk alle zaken weer keurig-dogmatisch recht te zetten, die door de bezieling en de spontaniteit zijn "scheef" getrokken.

Het was vroeger meestal de gewoonte, dat de theologen - meer als leraren dan als herders - het standpunt van een "secte" in het kort bespraken en daarna bestreden en veroordeelden in min of meer scherpe bewoordingen. Dr. Boerwinkel heeft in zijn "kerk en secte" een nieuwe methode ingevoerd, die niet alleen sympathieker aandoet, maar ook christelijker is: hij probeert eerst te luisteren, hij erkent dan royaal de tekorten van de kerk, en zo heeft hij des te meer kans dat de "secte"-mensen op hun beurt willen luisteren naar hem.

Wanneer wij beginnen de "sectariërs" te miskennen in hun diepste verlangens en te krenken in hun heiligste gevoelens door hun beweging zonder meer af, in en uit te maken, kunnen zij onze waarschuwingen niet eens meer horen.

In Nederland weet men vaak niet, dat de secten veel harder groeien dan de kerk. Hun overtuigdheid, hun zendingsijver, hun opofferingsgezindheid en hun gemeenschapsbesef veroveren Azië en Afrika. Het type Pinkstergemeente is trouwens meer in overeenstemming met de niet-westerse mentaliteit, dan de vorm waarin wij het Evangelie bieden. "De naaste toekomst van het protestantisme behoort meer aan hen dan aan ons. We zullen er verstandig aan doen, ons dit te realiseren" (Berkhof). Het moet ons iets te zeggen hebben, dat hun werfkracht groter is dan de onze.

Wij kunnen nu wel de hoop uitspreken, dat de "opdrift geraakte levens" van vele "secte"-mensen door onze waarschuwingen weer in de "zeer stille wateren" terechtkomen; maar het is te begrijpen dat zij dan alleen maar boos worden. "Zeer stil" - moet het altijd dan maar zeer stil blijven in de kerkelijke wateren en is de drift, de geest-drift, verboden? Moeten wij maar kalm doorvaren op de maat van: hoe zachtkens glijdt ons bootje? En de stormen van de Geest dan?

Wij moeten wel huiveren voor de angstige stilte, die er dikwijls in de kerk is; wij moeten dankbaar zijn, als de storm weer eens opsteekt, als er weer stenen geworpen worden in de kerkelijke vijver met het stilstaand kroos en de plechtige zwanen van langzame theologen met lange halzen. Wij schrikken van de krasse taal, die de "sectariërs" vaak durven gebruiken; maar vaak ontdekken wij, dat het de bijbelse taal is, die wij hadden afgezwakt en verwaterd door onze Hollandse nuchterheid. Men heeft geschreven, dat het toch wel "heel kras" is, wanneer men in de kringen van "Stromen van kracht" durft beweren, dat wij dezelfde wonderen kunnen doen, die Jezus deed. Is dat werkelijk zo kras? Jezus heeft het zelf gezegd: "Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: wie in Mij gelooft, de werken die Ik doe, zal hij ook doen, ja nog grotere dan deze". Daar staat niet: een ander soort werken, die groter zijn, omdat ze in een groter gebied plaats vinden. Daar staat: "de werken die Ik doe". En dan niet: dit geldt voor de apostelen of voor het zendingsveld of voor de tijd, toen de Bijbel nog niet klaar was. Maar Jezus maakt een ruim gebaar over alle landen en alle eeuwen: "Wie in Mij gelooft". Men heeft geschreven: "ze durven in de kringen van "Stromen

van kracht" een vergelijking aan van de gelovigen met Christus zelf". Maar dat durft de Bijbel ook. Zo stoutmoedig moeten wij weer leren worden. Hebben wij het zijn-in-Christus niet telkens verbleekt en afgezwakt? Christus deed Zijn wonderen niet allereerst omdat Hij God was. Hij deed wonderen door het geloof, door de Geest. Als Hij een wonder had gedaan, zei Hij: wat Ik kan, kunt U ook! Hij zei niet: alles is uiteraard mogelijk voor de Zoon van God, maar: alles is mogelijk voor wie gelooft.

God confronteert ons met de opwekkingsbewegingen om ons te leren, dit kostelijke woord "alles" weer eens stoutmoedig te onderstrepen.

Het gaat er dus niet om, een "secte" te bestrijden. Het gaat om levende mensen, die geholpen moeten worden in hun zoeken naar een rijker en overvloediger geloofsleven dan wij over het algemeen bezitten. Het gaat er niet om, dat wij even zullen vertellen, hoe de vork in de steel zit; maar wij moeten medelijden hebben met mensen, die hunkeren naar de volheid van de Geest en die met al hun rijkdom juist de volle rijkdom van de schrift nog niet geheel gezien hebben. De Geest is vrij, Hij waait waarheen Hij wil. Wij mogen niet de bezieling van honderden zoekers bij voorbaat uitblussen. Onze waarschuwingen mogen niet de geweerschoten van een ketterjager zijn, maar de uitgestoken handen van een zielszorger. En zielszorg is: het verstaan van het heimwee van al die mensen, die de al te stille wateren ontvluchten naar de oceaan van de Geest.

Wij hebben elkaar nodig.

Wij moeten dus begrip hebben voor het heimwee, dat velen - ook Gereformeerden - naar "Stromen van kracht" trekt. Maar het is oprechte broederdienst, wanneer wij elkaar de gevaren voorhouden. Wij kunnen elkaar afbreken, bespottelijk maken, negeren of verachten; wij kunnen ook samen luisteren naar wat de Geest tot de gemeente zegt en elkaar helpen en stimuleren.

Wij kunnen veel leren van de mensen van "Stromen van kracht". Als zij binnenkomen in hun samenkomst speelt het orgel al geestelijke liederen, waarmee ieder, die binnenkomt, onmiddellijk instemt, zodater een zingen-

de schare is die steeds aangroeit. Velen reiken elkaar de hand en ieder heeft een verheugd gezicht. Regelmatig worden bidstonden gehouden. Zij hebben gelezen hoe vaak Jezus spreekt over de kracht van de Heilige Geest; toen voelden zij: wij missen iets, er moet een veel rijker leven mogelijk zijn dan wij tot nu toe geleid hebben. Het is merkwaardig, dat in onze dagen over heel de wereld steeds meer christenen zich gaan afvragen: hebben wij wel de volheid van de Heilige Geest ontvangen? Het is een prachtige tijd om te leven. Nooit is er in de geschiedenis door zoveel mensen zoveel aandacht geschonken aan het werk van de Heilige Geest. In de laatste vijf jaar hebben verschillende evangelisten tot meer mensen daarover gesproken dan ooit met deze boodschap bereikt zijn. Er is een grote beweging gaande, die wel de derde tak van het christelijk geloof wordt genoemd; naast Katholieken en Protestanten de Pinkstergemeenten. In Zuid-Amerike behoort al de meerderheid van de Protestanten bij de Pinksterbroeders. Dat al die aparte Pinksterbewegingen ontstaan, is een bewijs van het feit dat de Kerk te weinig Pinksterkerk is geweest. Het leven uit de volheid van de Geest is rijker dan wat wij op huisbezoek elkaar te vertellen hebben. Wij hebben ergens schansen opgeworpen; er moet ergens iets verstopt zijn, zodat het werk van de Geest zich niet in zijn volle glorie kan openbaren.

De Geest wordt tegengehouden.

Het startpunt van de beweging "Stromen van kracht" was: de poging om de kerk nieuw leven in te blazen. Wanneer wij en zij teruggaan naar dit punt, kunnen wij elkaar vinden in onze gemeenschappelijke schuld en ons gemeenschappelijk gebed om de doorwerking van de Geest.

Wij moeten hen ernstig waarschuwen, als zij gaan redeneren in de trant van: "vindt men het prettig in de kerk, dan blijft men er in; vindt men het er niet prettig, dan gaat men er uit". Bewegingen, die binnen de kerk beginnen en voor de kerk willen werken, zetten zich vaak voort naast de kerk en stranden dan ergens tegenover de kerk. Deze waarschuwing moeten de mensen-met-heimwee ter harte nemen, voordat het te laat is. Anders zullen wij straks ontnuchterd en ontgoocheld zijn; en

allicht zullen zij dan hun kerk weer beter leren waarden. Zij mogen niet buiten de kerk gaan staan. Maar - wij mogen hen niet een extra duw in die richting geven. Wij hebben elkaar nodig. Wij hebben een geestelijke opwekking nodig, omdat wij beneden de maat zijn. Wij kunnen wel waarheden vertellen, maar wij kunnen vaak niet getuigen van de levende Christus in ons eigen hart. Wij accepteren wel de vergeving, maar niet de overwinning. Wij verwaarlozen de oorspronkelijke rijkdom van de gemeente.

Een jongen van 19 jaar uit Amsterdam heeft getuigd op een samenkomst: "Ik was op een bijeenkomst waar gesproken werd over Jezus. 't Was niets nieuws voor mij; ik had al tien jaar uit de Bijbel horen voorlezen. Ik zat dus met een reuze orthodox gezicht te luisteren: met mij is alles in orde. Totdat gevraagd werd, of ik het antwoord op Gods uitnodiging niet alleen gegeven had, maar of ik zelf ook een goed antwoord was, of ik het Evangelie ook persoonlijk beleefde. Toen heb ik heel eerlijk mijn hoofd gebogen: Heer, U weet, dat daar bij mij nog niets van terechtgekomen is. Toen is de Bijbel voor mij opengegaan!"

Wij zijn beiden eenzijdig.

Een "secte" is altijd eenzijdig.

Maar eenzijdigheid is er ook aan onze kant.

Wij weten, dat de Geest niet een kracht is, maar een Persoon. Maar hebben wij wel voldoende gezien en beleefd, dat de Geest kracht geeft? Wij willen dikwijls alleen de troost, en niet de kracht van het Evangelie. Wij weten, dat wij in dit leven nog niet volmaakt worden, maar wij beleven te weinig de volle overwinning van ons nieuwemens-zijn.

Wij weten, dat wij de theologie nodig hebben. Maar de "secte"-mensen hebben niet geheel ongelijk, wanneer zij van een gevaarlijke "voogdij" van de theologie spreken. Wij hebben met theologische behendigheid vele beloften van God lam gelegd. Wij hebben de kracht van de Geest vaak weggeredeneerd met onze menselijke logica. Wij zijn vaak alleen maar bang voor excessen, waar wij nog lang niet aan toe zijn.

Wij kunnen ons van de "dienst der genezing" afmaken

door te zeggen: dat is georganiseerde Geesteswerking. Maar - hebben wij dan geen georganiseerde Geesteswerking? Wij hebben soms alleen maar organisaties. Wij moeten niet doen alsof wij klaar zijn met de verhouding tussen organisatie en Geesteswerking. Daar tobben wij al mee vanaf de geboorte van de Kerk. De mensen van de "dienst der genezing" zitten er ook mee; zij redeneren wel eens onlogisch, wat niet zo erg is; zij doen soms alsof de zaak in kannen en kruiken is, wat veel erger is; maar wij zitten er ook mee, en wij mogen de "sectariërs" niet in de hoek van de duivel zetten, zonder deze verlegenheid te laten blijken.

Men heeft hen "overspanning van het wonder" verweten. Maar - hebben wij het wonder niet al te veel miskend? Waarom wordt er op huisbezoek zo veel geklaagd over gebrek aan geestelijke groei?

Zij zeggen over de gaven des Geestes: "Kom ze maar halen, ze liggen hier alle negen klaar. Wees maar brutaal; haal ze maar weg". Dat er voor iedereen negen gaven zouden klaar liggen, is ons nooit beloofd. Maar hebben wij niet te weinig de mensen uitgenodigd tot de heilige brutaliteit om Gods gaven te komen grijpen, die zomaar klaar liggen? Hebben wij niet te weinig de onbeschaamdheid van de vriend die drie broden kwam lenen midden in de nacht? "Wees maar brutaal, haal het maar weg" - ja: Grijp het eeuwige leven, zonder eerst in de "Korte Verklaring" te kijken of het wel mag. "Wij mogen God niet uitdagen of dwingen", heeft men geschreven. Maar - hebben wij niet te weinig gezien wat het betekent, dat Jezus zich door de Emmalsgangers laat dwingen om binnen te komen?

De S.v.K.-mensen lopen gevaar een bepaalde psychische structuur (de nogal voor emotie vatbare) feitelijk normatief te stellen, zodat de meer verstandelijk ingestelde christenen tot niet-volwaardig gedegradeerd worden. Maar - vooreerst behoeven wij nog niet veel medelijden te hebben met de "verstandelijk ingestelde christenen". Die zijn wel behoorlijk aan hun trekken gekomen sinds de vorige eeuw. In de kerk is er het gevaar, dat de "voor emotie vatbare" christenen als "niet volwaardig" gedegradeerd worden, doordat men daar een bepaalde psychische structuur (van het verstand en de gelijkheid en de zeer stille wateren) feitelijk normatief

stelt. Wie kaatst naar S. v. K., moet een bal verwachten, waarvan hij achterover valt. Daarom kunnen wij, als wij kaatsen, beter zelf al dat balletje opwerpen. Wij zijn nog niet van alle eenzijdigheid verlost, zolang het nog kan gebeuren, dat men op kerkelijke vergaderingen minachtend over "gevoelsargumenten" spreekt, alsof God aan de verstandelijke argumenten altijd de voorkeur zou geven. Wij constateren, dat de opwekkingsbewegingen de eenheid van de gemeente breken. Maar wij breken die eenheid ook door een ongeestelijk standsverschil en door het generaliserend veroordelen. Wij constateren, dat er in de opwekkingsbewegingen sprake is van een spiritualisme, dat de weg van het Woord verlaat. Maar wat doen wij met het Woord? Hoe staat het met ons persoonlijk Bijbel-lezen? Waarom staan wij zo gauw met de mond vol tanden, als een ander met teksten komt aandragen?

Wij constateren, dat men tegenwoordig te veel verwacht van het gebed, omdat de woorden "nooit kan 't geloof te veel verwachten" losgemaakt worden van "des Heilands woorden zijn gewis". Maar waarom bidden wij zo weinig voor al het werk van de Kerk? Ds. Rijper vroeg: "Toen Billy Graham zijn campagne ging houden, werden overal gebedscomité's gevormd. Zou de dominee, die voor de twintigste keer over Zondag 30 preken moet, zo'n gebed niet veel meer nodig hebben?"

Wij constateren, dat de opwekkingsmensen vaak te subjectief over hun eigen ervaringen spreken, alsof die ervaringen ook voor anderen normatief zouden zijn. Maar wanneer spreken wij vrijmoedig over het grote geheim van ons leven?

En zo kunnen wij wel blijven doorgaan. De eenzijdigheid is er ook aan onze kant.

Niet voor niets heeft men de "secte" wel eens genoemd: een onbetaalde rekening, die aan de Kerk wordt aangeboden.

Wat doen wij met de onbetaalde rekening, die "Stromen van kracht" ons aanbiedt? Verscheuren of betalen? Als wij hen waarschuwen, moeten wij onszelf ook laten waarschuwen. Het dreigen met censuur zonder meer kweekt alleen maar martelaren. Het bloed van de gecensureerden is het zaad van de secten. Zo worden de opwekkingsmensen gestijfd in hun kritiek op de Kerk, en - wat even erg is - de kerkmensen worden gestijfd in

hun valse rust tegenover de opwekkingen: wij kunnen weer vrolijk doorgaan, want de onruststokers zijn verdwenen.

Het is waar, dat er altijd in de kerkgeschiedenis opwekkingen zijn geweest, die velen meesleepten en dan weer wegebden, terwijl de Kerk bleef. Maar wij mogen niet vergeten, hoeveel zegen er in die blijvende Kerk achterbleef als winst van de opwekkingen. Ze ebden weer weg, maar de vloed liet sporen in het zand, die bleven.

Hoe ontstond „Stromen van kracht”?

Na de oorlog kwam een zekere Leonard uit Canada naar Holland. Hij hield hier samenkomsten in huiselijke kring en werd vertaald door Mej. Van Riemsdijk. Zijn eerste aanhangers waren leden van de Pinkstergemeente. Mevr. Hoekendijk was één van hen, die tot profeet of profetes benoemd werden. Haar man werd van een ernstige ziekte genezen en werd voorganger in vele samenkomsten, vooral in Utrecht. De heer Starrenburg, die Hervormd predikant is geweest, werd eveneens een "fulltimer" voor deze beweging. Steeds meer mensen vonden hun Heer. Zij waren vaak al lid van de kerk, maar alleen in naam. Hun hele leven werd anders, hun huwelijk werd vernieuwd, zij gingen op wonderlijke wijze beleven dat Jezus nog Dezelfde is. Daardoor zagen zij niet meer, hoeveel wonderen er nog dagelijks in de kerk gebeuren en hoeveel geloofskracht daar nog ontvangen wordt. Zij zagen de rijkdom van hun kinderdoop niet meer en van de prediking in de kerkdienst. Zij gingen de wonderen van vlakbij over het hoofd zien, omdat zij enthousiast in hun blad over de wonderen van veraf bleven lezen: elke week gebedsgenezingen in de hele wereld, zelfs een opwekking uit de doden! "Ons doel is", schreef Hoekendijk aan Dr. Boerwinkel, "de gemeente terug te brengen tot haar oorspronkelijke rijkdom en kracht. Wij leren het ontvangen en functioneren van de vervulling en de gaven des Geestes door het geloof; nuchter, zakelijk en zonder extase of iets dergelijks". Een dominee, die enkele samenkomsten bijwoonde, schreef, dat er inderdaad geen extase of hysterie voorkwam. Maar er wordt wel veel gewerkt op het gevoel van de mensen. Zij worden bang gemaakt voor de hel en moeten onmiddellijk kiezen voor Christus en naar voren komen.

Hoekendijk verklaarde uitdrukkelijk: "Wij willen meewerken aan een opleving in alle kerken. Wij evangeliseren naar de kerken toe. Het centrum van onze boodschap is de verzoening door het offer van Jezus Christus".

Het is aan Ds. Teeuwen opgevallen, dat in één van hun samenkomsten geen woord gesproken werd over het verzoenend lijden van Jezus voor de zonden. Maar dat komt in hun andere samenkomsten wel aan de orde. Zolang daarover nog gesproken wordt, mogen wij niet alles op de rekening van de duivel schrijven. Mogen wij zeggen dat men in "S.v.K." het hart van het Evangelie "verwaarloost"? Men doet er aan te kort, zoals wij het zo vaak doen met onze bijbel-als-arsenaal-van-bewijsplaatsen-voor-onze-dogmatiek.

De gebedsgenezing.

Dat moeten wij dus tenslotte nog nagaan: in welke opzichten men in "S.v.K." aan het Evangelie te kort doet.

Wanneer wij het geestelijk klimaat van deze beweging willen leren kennen, moeten wij minstens hun blad "S.v.K." regelmatig lezen. Wat in dat blad het meest de aandacht trekt, zijn de talrijke wonderbare genezingen, die er steeds weer in beschreven worden. Dat gebeurt dan bijvoorbeeld als volgt: "niet lang geleden kwam een miljonair in de samenkomst naar voren. Juist op dat moment verliet de zalving van de Heilige Geest mij. Hij werd niet genezen". "Ik ging naar een andere rijke man toe en bad rustig. Hij werd vervuld met de Heilige Geest op datzelfde ogenblik. De kanker verliet zijn gezicht. Vijf dagen later bracht hij een geschreven attest van de dokter naar mij toe, een verklaring dat zijn ongeneeslijke hartziekte geheel verdwenen was."

Al kunnen wij niet geval voor geval beoordelen, wij mogen niet ontkennen, dat er overal in de wereld wonderbare genezingen plaats vinden. (Zie de film "Java-oogst" over Osborn). Wij kunnen "Uw wil geschiede" zo bidden, dat deze ene bede door alle andere bedes een streep zet. Miss Richards van de anglicaanse "healing"-beweging zei in een Nederlandse pastorie: "onze gebeden worden verhoord". De dominee weerde het af: "maar dan toch zo, dat God baas is en niet wij". Hij zei dit drie keer, steeds bitser. Totdat Miss Richards hem

aankeek en zei: "Inderdaad, dat erken ik. Maar dan moet U erkennen, dat achter deze gelovige uitspraak maar al te vaak ons ongelooft zich verschuilt". Zo kunnen wij bij elkaar komen.

Wij komen niet bij elkaar, als wij alleen maar be-
weren: "De kerk kan niet verantwoordelijk zijn voor het
lichamelijke welzijn van haar leden". Wij moeten intege-
deel voldoende tot zijn recht laten komen, dat de kerk
ook ten aanzien van ons lichamelijk bestaan een taak
heeft. Men heeft gezegd: "De één wordt in het geloof
gesterkt door een genezing, de ander juist in het leren
dragen van een kruis. God alleen bepaalt dat. De Kerk
kan deze "dienst" niet verrichten". Maar, God bepaalt
ook, bij wie het Woord inslaat en bij wie niet, terwijl
er toch een Dienst des Woords bestaat. Calvijn zei van
Marcus 16: "Hoewel niet uitdrukkelijk door Christus is
gezegd of deze tekenen tijdelijk of blijvend zouden zijn
in de kerk, is het toch meer dan waarschijnlijk, dat de
wonderen slechts voor een tijd beloofd werden". Kunnen
wij bouwen op waarschijnlijkheden? Men heeft gezegd:
Marcus 16 staat in het teken van de zendingsopdracht
aan de eerste gemeente. Maar, hebben wij de zendings-
opdracht dan niet meer?

Nu wordt er dikwijls gedacht, dat de discussie over
de gebedsgenezing zou handelen over de grenzen van het
gebed. Dat is niet waar. Ook in de kerken wordt beleden,
dat er geen grenzen zijn aan Jezus macht, al blijft dit
vaak een belijdenis, die nauwelijks beleefd wordt. Maar
de discussie gaat over de grenzen van het beloofde. Het
gaat niet om de vraag: hoeveel waarde kunnen wij hechten
aan het gebed? Het gaat om de vraag: wat is er ons
beloofd en wat niet? Het gaat niet over "nooit kan 't ge-
loof te veel verwachten", maar over "des Heilands wo-
orden zijn gewis". Het is waar, dat men in de Kerk de gren-
zen van wat ons beloofd is, vaak te nauw getrokken heeft.
Als er in een catechisatieboekje staat, dat wij bij alle licha-
melijke nooddrift voorwaardelijk en bij alle geestelijke
nooddrift onvoorwaardelijk moeten bidden, moeten wij
ons toch wel even de ogen uitwrijven.

Het is dus noodzakelijk, dat wij over gebed en ge-
bedsverhoring anders gaan denken dan wij meestal doen,
wanneer wij "Uw wil geschiede" beschouwen als een bede
om berusting. En toch mogen wij ook weer niet de grenzen

van het belofde zo wijd trekken als men in de opwekkingsbewegingen doet. Een poging om tussen deze twee klippen door te zeilen, is gedaan in het boek "Uw wil geschiede", waarnaar ik voor de verdere uitwerking van deze gedachten dus wel verwijzen mag. Daarin wordt de vraag: "Wil God de ziekte?" beantwoordt met: "God wil dat wij de ziekte aanvaarden als iets dat weggebeden moet worden. God wil wel de ziekte, maar niet de ziekte van de zieke. Hij wil de ziekte zoals Hij die in Zijn boek beschreef op één bladzij met de genezing". Wij zijn ziek als aanstaande gezonden. Zalig! roept "S.v.K.", "wij treuren", zeggen de kerkmensen. "Zalig zijn zij die treuren", zegt Jezus. Wij aanvaarden de ziekte als het begin van de genezing. God aanvaardt dat ziekbed alleen met de biddende dominee er bij. Wij aanvaarden de ziekte alleen met gebed en al, met genezing en al.

Ons gebed om genezing heeft van de ziekte al iets anders gemaakt. Wat dat ten diepste betekent (zie "Uw wil geschiede" bl.154), wordt zowel door ons, traditionele kerkmensen, alsook door "S.v.K." vergeten. Wij aanvaarden te veel, en zij verwachten te veel.

De Geestesgaven.

"S.v.K." legt verder steeds de nadruk op de gaven des Geestes. Wat de Kerk op het Pinksterfeest ontving, moet zij steeds opnieuw beleven.

Men heeft daarbij wel de vraag gesteld: "Waarom zouden op elk Kerstfeest de engelen weer moeten verschijnen?" Maar dat ligt niet op één lijn met de Geestesgaven, wel met de vurige tongen, die ook bij "S.v.K." niet meer gezien of verwacht worden.

Paulus heeft een hoge waardering voor de gaven des Geestes; de kennis, de profetie en het spreken in tongen. Hij zegt: "Blus de Geest niet uit en veracht de profetie niet" en "staat allen naar de beste gave". Maar, dat deed Simon Magus ook, op zijn manier.

De gnostiek heeft alle accent gelegd op de kracht; de Bijbel legt de nadruk op het recht. Simon Magus ziet in Petrus een krachtstation, maar hij heeft geen behoefte aan vergeving van schuld. Toen de 70 discipelen juichend terug kwamen: "zelfs de duivelen zijn ons onderworpen!" zei Jezus: Het recht is hoger dan kracht; verblijdt u veel

meer daarover, dat uw namen zijn geschreven in de hemelen. Bij "S. v. K." dreigt het gevaar, dat men zich meer verblijdt over de kracht om duivels uit te werpen dan over het herstelde recht en de vergeving van de schuld. Bij de blijdschap over de kracht is het gevaar van geestelijke hoogmoed groter dan bij de blijdschap over de vergeving.

Dat blijkt ook wel.

Bij "Stromen van Kracht" maakt men onderscheid tussen de gewone christenen, die alleen nog maar geloven, en de vergevorderden, die de gaven des Geestes bezitten. De Bijbel spreekt nooit van het ontvangen van een tweede, vollere Geestesdoop als volgend op de redding. En wat de opwekkingsmensen na deze vervulling "profeteren", kan ieder kind van God in de Bijbel vinden. De in "tongentaal" gesproken getuigenissen zijn meestal een slap aftrek van bijbelteksten. Als dit de hoogste vorm van gebed is, dan is men een eind boven de Heer uitgekomen, die ons het "Onze Vader" leerde in onze gewone taal. Het verlangen naar bijzondere tekenen en ervaringen kan uit geestelijke hoogmoed voortkomen. De Bijbel ziet als het eigenlijke kerkewerk niet allerlei opzienbarende zaken, maar "omzien naar wezen en weduwen in hun druk". De Bijbel zegt, dat wij ons geestelijk voedsel krijgen door de trouwe bediening van het Woord en van de sacramenten; als wij beweren: "in de kerk heeft het mij nog nooit iets gedaan", moeten wij er bij zeggen: "dat was mijn eigen schuld!" De Bijbel laat zien, hoe Paulus met een ziekte bleef zitten, omdat hij zich niet mocht verheffen; wij moeten als pelgrims klein blijven en ons niet gaan gedragen alsof wij al in Gods heerlijkheid gearriveerd zijn. De Bijbel laat zien, hoe Timotheus, als hij last van zijn maag heeft, wijn moet drinken en niet het verwijt krijgt dat hij ziek is door ongelooft. De Bijbel laat zien, dat het een leugen is om te beweren: "dat een kind van God niet meer zondigen kan"; dan zou het Onze Vader vervallen. De Bijbel laat zien, dat niet alle gelovigen in Corinthe de tongentaal ontvingen en dat Paulus tegenover de tijdelijke tekenen van profetie, tongentaal en kennis het blijvende drietal van geloof, hoop en liefde stelt. De Bijbel spreekt nooit van de handoplegging als

van een magisch gebeuren. De Bijbel kent een nuchterheid, die aan de bezieling niets afdoet. Jezus heeft vlak na de triomf van Zijn opstanding Zijn grafdoeken keurig opgevouwen en op hun plaats gelegd. Wij kunnen het zo druk hebben met dit opvouwen en opruimen, dat wij de vaart en de visie van de overwinning latendoodlopen in de orde en de degelijkheid. Maar wij kunnen ook zo regelrecht opstijgen naar hogere sferen, dat wij vergeten om te doen wat vlak voor de hand ligt. Daarom moeten wij tot ons zelf zeggen: "Blust de Geest niet uit!" en tot de broeders van "S. v. K.": "veracht de profetie niet".

Literatuur:

Th. Delleman, Tussen Kerk en Tegenkerk.
Ds. Vellenga en Ds. Kret, Stromen van Kracht.
Dr. Boerwinkel, Kerk en Secte.
Ds. Rijper, Leven uit de Geest(art. in Geref. Weekblad"
mei - juni - juli 1958).
Prof. Koole, De Boodschap der genezing.
P.A. Elderenbosch, Vergeving en genezing.
E. Howerd Cobb, Christus de Geneesheer.
Starr Daily, Herstel.
Bavinck e.a. , De Heilige Geest.
Okke Jager, Uw wil geschiede.
Van Andel, Gebedsgenezing.